

Sygn. akt I CSK 932/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku H. D. i E. P.
z udziałem Gminy Miasta G. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta G.
o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 marca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy H. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 12 października 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca H. D. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z 12 października 2020 r., zaskarżając to postanowienie w części, w jakiej Sąd ten oddalił apelację wnioskodawcy, wnosząc o uchylenie postanowienia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego, tj. zastosowania ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 648), nieobowiązującej w momencie nabycia prawa przez wnioskodawcę oraz niezastosowania ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz.U. z 1961 r., Nr 12, poz. 61 ze zm.), a także naruszenia przepisów

postępowania, polegającego na pominięciu wniosków dowodowych wnioskodawcy oraz części materiału dowodowego.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczyni E. P. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie sporządził w sposób prawidłowy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadnienie tego wniosku, sprowadzające się do trzech zdań (k. 14 skargi kasacyjnej), stanowi w zasadniczej części powtórzenie treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jego rozszerzenie, na które powołuje się skarżący, sprowadza się natomiast do wskazania, która ustawa niezasadnie znalazła w sprawie zastosowanie, a która zdaniem skarżącego powinna takie zastosowanie znaleźć. Nie zostały wskazane przepisy, które zaskarżone postanowienie narusza w sposób kwalifikowany. Brak również wyводу wskazującego, w jaki sposób zarzucane uchybienia wpłynęły na treść wydanego postanowienia.

W zakresie naruszenia prawa procesowego autor skargi ograniczył się natomiast do stwierdzenia, że polega ono na pominięciu wniosków dowodowych oraz części materiału dowodowego. Niezależnie zatem od zawartego w art. 398³ §

3 k.p.c. zakazu oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), skarżący nie sprecyzował nawet, które wnioski dowodowe oraz jaka część materiału dowodowego zostały przez Sąd drugiej instancji pominięte; a także, w jaki sposób te uchybienia przekładają się na wynik sprawy.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wniosek ten podlega analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, mimo że argumenty mogą być podobne (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2020 r., I CSK 380/19).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.